

Truyện ngắn

Lấy Vợ miền Nam

Vũ Linh Châu

Lời Tác giả: Thưa quý vị, Nhân câu chuyện “**Chồng Nam, vợ Bắc**” phổ biến ở link này, tôi cũng xin góp vui với câu chuyện lấy vợ Hồ Chí Minh, í quên, lấy vợ Sài Gòn, để quý vị đọc cho đỡ buồn. Trong câu chuyện có một vài chỗ thuộc loại “cắm đần bà”, xin các bà các cô, các nhà mô phạm và... các nhà tu hành vui lòng đừng đọc. Vị nào đã đọc rồi, xin bỏ qua.

Vũ Linh Châu

Đồng bào Miền Nam của chúng ta thì bao giờ cũng chân thật hiền lành, dễ tin, dễ nghe. Trong trại tù cải tạo, tôi thường nói đùa với mấy anh bạn người Nam thế này: “Hồi mới di cư, có hai điều tụi tao nói mà tụi bay không tin, thứ nhất là rau muống ngon và bổ lắm, thứ hai là bọ cạp sản nó lưu manh lắm”.

Rau muống của người ta ngon và quý như vậy, ngọn nào ngọn nấy mơn mớn như ngón tay mà lại gọi là rau heo, để cho mọc tràn lan ngoài đồng, thật là phí của giờ. Không những ngon, quý mà lại còn lành nữa chứ, không có rau muống để mà ăn độn, chắc rất nhiều người đã bỏ xác trong các trại tù cải tạo từ lâu rồi.

-Ấn tượng đầu tiên của tôi về Miền Nam thân yêu là mùa Hè 1955, trên đường xuống Chợ Mới, Long Xuyên, khi chờ phà ở bắc Mỹ Thuận, hỏi mua một chục vú sữa, nhưng cô bán hàng lại đếm cho tới 16 trái. Thấy vẻ mặt ngơ ngác của cậu con trai Bắc Kỳ mới lớn, người con gái Miền Nam mồm mĩm phúc hậu đã nở nụ cười tươi như hoa:

– Chục 16 mà anh hai.

Câu trả lời lại càng làm tôi ngơ ngác và ngạc nhiên hơn nữa.

Nhớ lại mấy năm về trước, còn ở ngoài đó, thỉnh thoảng được mẹ cho theo đi chợ, tôi rất thích dừng lại tại khu hàng xáo, bán gạo, để chiêm ngưỡng một hoạt cảnh hoàn toàn tương phản với cái vụ “chục 16” trên đây. Sau khi thuận mua vừa bán, tiền trao cháo múc xong xuôi, thì bà người mua đã nhanh như chớp, chộp tay vào giữa thúng gạo, bốc lấy một nắm đầy, bà người bán, đã biết trước thông lệ này, nên cũng nhanh như chớp, chộp lấy cổ tay bà người mua, cố giữ giữ cho nắm gạo rơi rụng bớt lại rồi mới chịu buông tay bà người mua ra. Lần mua bán gạo nào cũng diễn ra y như vậy. Hầu hết các vụ trao

đổi của các mặt hàng khác cũng đều được... thêm như thế. Cho nên dân gian mới có câu vè:

“Mua không thêm, nằm đêm không ngủ”.

Không phải là tôi vạch áo cho người xem lưng, hay là không biết đẹp tốt khoe ra, xấu xa đậy lại đâu, mà chỉ vì đây là những chuyện đã thuộc về dĩ vãng xa xưa, như một câu chuyện làm quà, cho nó vui nhà vui cửa mà thôi. Cũng đừng có vội cười đùa khinh dễ, chẳng qua cũng là tại gạo châu, củi quế, người khôn của hiếm mà ra cả. Chả tin, quý vị cứ thử đến chợ Ông Tạ hay là chợ Hồ Nai mà xem, chỉ vài năm sau, không những là hoạt cảnh “mua không thêm” ở quê nhà lúc trước đã âm thầm chấm dứt, mà chúng tôi cũng bắt đầu bán chực... 12 rồi chứ bộ. Giàu có thì sinh lễ nghĩa, chứ có gì đâu mà cười.

Hồi đó, rau muống và giá sống là đặc sản của hai miền, đặc sản tới mức nó đã trở thành “dân Rau Muống, dân Giá Sống”. Nhưng chẳng bao lâu thì cả hai cái đặc sản này đều đã được toàn dân cả nước say mê, nên coi như huê cả làng.

Nhưng cái biến cố lịch sử và tuyệt vời nhất, thì lại là chuyện món Giá Sống đã và đang âu yếm nằm gọn trong tô Phở Bắc. Không biết từ bao giờ, nhưng chắc chắn không phải là trước 1954 rồi. Ngày nay, kể cả ở Mỹ, ăn Phở thì không thể thiếu Giá Sống. Không biết hai sản phẩm “đặc thù” này hòa giải hòa hợp và chung sống hòa bình với nhau vào thời gian nào và ai là người đã có công mai mối và tác hợp cho câu chuyện “tình Bắc - duyên Nam” tuyệt vời này. Lịch sử dân tộc lại có thêm một vị anh hùng vô danh nữa.

Giá Sống thì tuy đã âu yếm nằm gọn trong tô Phở Bắc, nhưng mà ngôn ngữ thì vẫn còn rất nhiều chỗ bất đồng, nhờ vậy mà đôi khi cũng đã có dịp mỉm cười thích thú một mình.

Thí dụ:

- Sao 9 giờ sáng rồi mà anh không lo đi mua báo mua đồ đi?

- Đồ có rồi, còn mua thêm làm gì nữa!

Hay là:

- Cái anh này kỳ cục, bữa nay địt hoài hà!

- Hồi nào?

· ** Riêng cái vụ “vừa đi vừa địt” thì cánh Bắc kỳ chúng tôi chịu thua. Chỉ có trai tráng của miền sông nước Cửu Long làm được mà thôi.

· Người ta cũng đồn rằng, các cô gái Huế lấy chồng xa xứ, thường được mẹ căn dặn rằng chớ bao giờ nói câu này:

- Đêm hôm qua, ngủ không được... “đủ”.

Khi mới có được đưa cháu ngoại đầu lòng, mừng muốn chết, nhất là lại thấy khi cháu bé bập bẹ biết nói, mẹ cháu đã hăng hái dạy cho cháu nói tiếng Việt Nam. Nhưng mà khi dạy đến chữ con Voi, và chữ màu Vàng thì một sự việc nổi cộm đã bất ngờ bùng ra, con Voi mà con gái tôi lại dạy cháu tôi là “con Dzoì”, màu Vàng thì lại là “Màu Dzàng”. Tôi chỉ muốn cho con cháu phát âm cho chuẩn, cho chính xác để giữ lấy cái gốc gác của ông bà tổ tiên, nhưng tôi đã gặp phản ứng ngay:

-“Ba đừng đọc vậy, cháu nó confused (bị rối trí?).”

Không những nghe đã có lý, mà lại còn có người nổi giáo cho giặc, “con nó nói đúng đây anh ạ”. Hai đánh một chẳng chột cũng què, nên tôi cũng đành phải bậm bưng mà đọc theo là “Con Dzoì, màu Dzàng”.... Lòng thì vẫn còn âm ức, nên đã lẩm bẩm:

-“Bố mày, chờ đến chữ con Éch – Hoàng Tử Éch - xem mẹ con mày đọc làm sao”!

Thế là mất tiêu mấy cái gốc rau muống của tôi rồi! Nhưng mà cũng là “lỗi tại tôi mọi đàng cả”, ai biểu nghe lời mấy thằng chả đó mà... tự nguyện đi tù, bỏ bê vợ con suốt 9 năm trời làm chi?

Từ cái vụ Con Dzoì, Màu Dzàng này, tôi xin nêu ra đây một cái thắc mắc to lớn hơn, thắc mắc đã từ rất lâu nhưng vẫn chưa tìm thấy câu trả lời. Đó là, ai cũng đã biết, tất cả người Việt chúng ta đều cùng xuất phát từ cái vùng đất chung quanh con sông Hồng Hà đó cả, rồi từ từ tràn xuống phía Nam, nhưng mà tại sao giọng nói thì lại khác nhau như vậy: giọng Nghệ Tĩnh, giọng Huế, giọng Quảng và... Con Dzoì, Màu Dzàng. Rồi lại còn “quê hương tôi, cái mùng mà kêu cái mản”, cái chăn mà lại kêu là cái mền, cái cốc là cái ly, rồi còn cái giá cái muôi, cái chén cái bát, cái ghe cái thuyền... nữa.

*“Ra đi gặp vịt cũng lừa,
Gặp vợ cũng lấy, gặp chùa cũng tu”.*

Đọc Hương Rừng Cà Mau của Cụ Sơn Nam thì tôi đã hiểu ý nghĩa của câu ca dao đó rồi, nhưng mà tại sao Vào mà lại đổi thành Dzô, không Đi Về mà lại Đi Dzê... thì chưa thấy các Cụ Trương Vĩnh Ký, Sơn Nam, Hồ Biểu Chánh, và Vương Hồng Sển... cho biết lý do.

Riêng cái vụ “chục 16”, thì tôi lại còn tản mạn thêm ra thế này, chẳng biết trùng trật ra sao. Quanh năm suốt tháng chỉ có hai mùa mưa và nắng, chẳng cần Xuân, Hạ, Thu, Đông làm

chi cho nó thêm phần rắc rối. Mưa thì mưa xối mưa xả, mưa như là trút nước nghiêng thùng, nhưng chỉ ào ào một lúc là xong, bầu trời lại trong xanh sáng sủa tức thì như trước. Sông thì chẳng hề có đê điều che chắn, nước lũ cứ mặc sức mà tràn vào ruộng đồng mênh mông cho nó thêm phần trù phú phì nhiêu. Sóng lúa vàng óng ả thì cũng bát ngát bao la, xa tít tới tận chân trời, mút tằm con mắt, chẳng hề có bị núi đồi che chắn cản trở tầm nhìn. Còn dưới sông trong đìa thì tôm cá tràn lan, mặc sức mà hốt. Ngay cả... rau muống, ốc bươu, tôm cua... cũng phủ đầy đồng, chẳng ai thèm lượm.

Vậy thì bon chen kèn cựa, bày mưu tính kế, vò đầu bứt tóc, chạy ngược chạy xuôi... làm chi cho nó mệt xác. Làm cho lắm, tắm cũng... ở trường.

Tôi vẫn nổi tiếng là người lảm mồm (notorious for being talkative), vợ con dâu rể đều đã biết rõ, nên chắc là để cho yên nhà yên cửa, mọi người đều đã im lặng nghe tôi giảng bài trong các family meetings trước đây. Sau này các cháu đã lớn, đã thành ông nọ bà kia ngoài xã hội, tuy tôi không còn dám làm tàng như xưa nữa, nhưng vẫn thỉnh thoảng lợi dụng thời cơ để len lén vài câu ngắn gọn. Thí dụ, trong ngày lễ Mother's Day vừa qua, tôi đã cười cười phát biểu:

Sáng hôm nay, một xướng ngôn viên của đài số 5 đã nói thế này: "Hôm nay là Ngày Lễ Mẹ, nhưng tôi lại cảm ơn Cha tôi. Tại vì cha tôi đã chọn cho tôi một người Mẹ tuyệt vời".

Người ta bắn một mũi tên trúng hai con chim đã là tài, câu nói trên đã trúng cả bầy. Ai cũng vui, phái nữ vui vì đã là người đặc biệt để được chọn, phái nam vui vì đã giỏi chọn. Tôi liền thừa thắng xông lên, nghiêm mặt nói với hai cô con gái rằng khi hai thằng cháu trai đến tuổi lấy vợ, chắc là ông ngoại đã qua đời rồi, nhưng mà phải nhớ kể câu chuyện này cho các cháu nghe.

Cám ơn quý vị đã kiên nhẫn đọc đến đây, xin kể nhỏ nhỏ cho quý vị nghe câu chuyện "**cám đàn bà**" này:

Hồi mới di cư vào Nam, trong các trại gia binh, thường thì giữa gia đình này với gia đình kia chỉ được ngăn bằng một tấm vách lá sơ sài, nên bên này làm gì, nói gì là bên kia đều nghe thấy hết.

Hai cặp vợ chồng, một Bắc một Nam ở sát cạnh nhau.

Bà vợ người Nam: - Cha này kỳ cục, ngồi mà cũng địt.

Bà vợ người Bắc: - Đó, ông thấy chưa?

Một giờ sau, bà vợ người Nam: - Cha này kỳ cục, nằm mà cũng địt.

Bà vợ người Bắc: - Đó, ông thấy chưa?

*Một giờ sau, bà vợ người Nam: - Cha này kỳ cục, đứng cũng địt.
Bà vợ người Bắc: - Đó, ông thấy chưa?*

*Một giờ sau, bà vợ người Nam: - Cha này kỳ cục, đi mà cũng địt.
Bà vợ người Bắc: - Đó, ông thấy chưa, ông nghe rõ chưa?*

*Ông chồng người Bắc: - Đúng, ngồi, nằm gì ông địt cũng được, nhưng mà vừa đi vừa địt
thì bố ông cũng địt không được.*

Vũ Linh Châu

Nguồn: Internet e-mail by Vũ Văn Chương chuyển

*Đăng ngày Thứ Ba, February 9, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*